

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

מאמרי השבוע
כ"ד טבת - א' שבט
ה'תשפ"ה

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-15 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

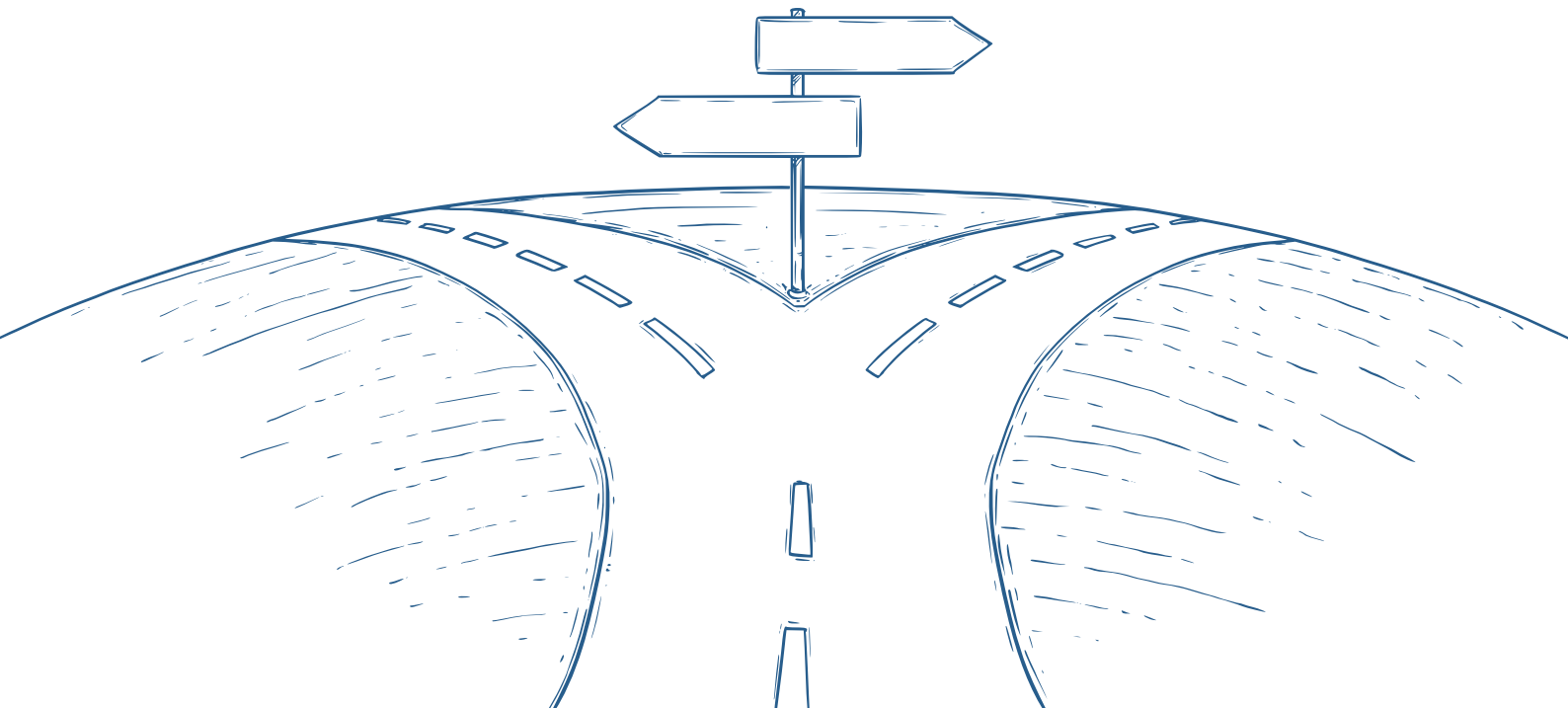
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם כזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: office@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>משק בנפי ההיסטוריה</u>	ו
<u>7</u>	<u>ספירת הבריונות של הגמוניה בגסיסה</u>	א
<u>9</u>	<u>המסכות הוסרו</u>	ב
<u>12</u>	<u>אורך הנשימה של נצח ישראל</u>	ד
<u>16</u>	<u>אידיאולוגיית השוויון המגדרי וייחודיותם של נשים וגברים</u>	ה

ניתן ללחוץ על שם המאמר ולהגיע למאמר
באתר האינטרנט. שם ניתן לשמוע את המאמר,
להגיב לכותב וכן לקרוא מאמרים נוספים

משק כנפי ההיסטוריה

בן יעקב סבו

במקביל לחילופי המשמרות בווינגטון, אנו עדים לחילופי משמרות בפקידות הביטחון הבכירה פה במדינתנו. היגיון פשוט רואה את הקשר בין שני התהליכים, שכן ההשפעה של ווינגטון בחקיקת חוקים ובמינויי פקידים אצלנו היא מזמן כבר סוד גלוי ברבים. די לראות הצהרות מפורשות של בידן נגד הרפורמה המשפטית או נגד בעלי תפקידים. **אם ככה בגלוי, כמה מתחת לפני השטח?**

האם הפקידים הבאים הממונים על צה"ל והשב"כ יהיו נאמנים לעם או עדיין מרדניים?

דריסת הרגל של ארה"ב במדינות הפנים של ישראל ימיה כימי מדינת ישראל, אולם בשנים האחרונות נראה שנעשו בה שתי התפתחויות משמעותיות:

א. היא נהייתה חצופה ופרסונלית הרבה יותר.
ב. בעבר היה קונצנזוס, מימין ומשמאל, שלחץ כזה אינו רצוי שכן הוא מעיב על ריבונותנו בארצנו, לה חיכינו אלפיים שנה, ואילו כיום זה נהיה כלי לגיטימי משמאל על מנת לנצח את הרוב היהודי ולקדם את מדיניותו.

התפטרותם של הרמטכ"ל, אלוף פד"מ, ראש השב"כ ורבים נוספים היא שלב חשוב בדרך להשבת הריבונות על מדינת ישראל לעם ישראל. **אנחנו נמצאים כעת בתקופה היסטורית של חילופי אליטות.**

העם דורש את שלו - הוא דורש שניציגו בפקידות הבכירה ובכלל יהיו נאמנים לרצונו ויהיו שותפים לו בתפיסת עולמם. אנו איננו נתינים במדינת פריץ זרה שבה צריך לכופף את הראש עד יעבור זעם. אנו ריבונים בארצנו. ריבונות אינה מסתכמת בדגל והמנון.

ריבונות מתבטאת ביכולת של העם לממש את תפיסת עולמו בגופי המדינה. עם ישראל דורש שהדור הבא של האליטה המשרתת תהיה בצלמו ובדמותו. איננו מתביישים בזה, **זאת ההגדרה של ריבון.**

ה-F16 לא שייך לטייס כדי שישבית אותו, הצבא לא שייך לרמטכ"ל כדי שישתיר דברים מנבחר הציבור, החוק לא שייך לשופטים והביטחון לא שייך לשב"כ. כולם שייכים לעם, ורק העם יחליט על היעד ועל הדרך שבה הוא מסמך את ראש השב"כ, הרמטכ"ל, נשיא בית המשפט העליון, נשיאי האוניברסיטאות או ראש הממשלה לפעול.

אלו דברים שמשום שהם לכאורה מובנים מאליהם הם נשכחים מהשיח הציבורי; ובאמת, כל הרעש והגעש בשנים האחרונות נסובים סביב המחלוקת בשאלה הזאת - **למי שייכת המדינה?**

כמובן, הדרך להשבת הריבונות היא ארוכה. האם הפקידים הבאים הממונים על צה"ל והשב"כ יהיו נאמנים לעם או עדיין מרדניים?

הם יהיו עושי דבר ווינגטון או דבר נבחר הציבור של עם ישראל?
הם יגבו הפיכה צבאית משמאל או יהיו אחראים לחיי העם?
הם ימדרו נבחר הציבור או יקיימו מדיניות?
לא ברור עדיין.

”
**כל ראשי המערכות
 שכשלו בכשל
 הצבאי החמור
 ביותר בהיסטוריה
 של המלחמות
 העולמיות נשארו
 בתפקידם כמעט
 שנה וחצי לאחר
 מכן**

אבל היום יום נחמה קטן לאלפי משפחות שכולות.
 וצעד גדול לכל עם ישראל.

מי שמבין את גודל האתגר העומד בפני עם ישראל בניצחון על הדיפ-סטייט, ניצחון מהותי לקיום ולקידום המדינה, מבין זאת.

חלוקת מחמאות כלשהן ("הכרת הטוב") לראשי ביטחון שביודעין מידרו את הדרג הנבחר בליל שמחת תורה וגם בחודשי המלחמה שלאחריו ממידע קריטי, הינם כחיצים בלב של אלפי משפחות שכולות.

דבר זה מראה על חוסר בהירות ציבורית במה עלינו להעסיק את עצמנו עכשיו.
 שימו לב להקשר מעניין בין חנופה לדיפ-סטייט ולשמאל הרדיקלי ובין אובססיה לביקורת על חרדים. בדרך כלל הן באות יחד, ושתיהן ככל הנראה מעידות על בלבול בהבנת אתגרי הדור הנוכחי בהיסטוריה של נצח ישראל.

נושא המינויים הוא הנושא החשוב ביותר בריבונות של כל מדינה, כמו גם בחברה פרטית.
 כלל במחשבה המדינית אומר: "מי שבכוחו לפטר - הוא הריבון".

בעבר אלו היו מלכים, קיסרים ופרעונים.

ואילו כיום? בחלק מהמדינות אלו עדיין אנשים יחידים וגופים מצומצמים בלתי נבחרים, כגון במדינות דיקטטוריות.

בחלק מהמדינות חלה התפתחות בת אלפי שנים, שהביאה אומות לתת את הריבונות בידי העם על ידי נציגיו הזמניים הנבחרים.

ואילו בישראל, מי אמון על פיטורי הרמטכ"ל? ועל פיטורי ראש הממשלה?
 התשובות לשאלות אלו מטרידות ביותר.

כדי להמחיש כמה נושא מינויי הפקידות במדינת ישראל הוא עניין פוליטי המבטא נקודת רתיחה של מאבק בין תפיסות העולם של ימין לשמאל, או יותר נכון בין הרוב היהודי לבין הפרוגרס, מספיק להיווכח בכך שכל ראשי המערכות שכשלו בכשל הצבאי החמור ביותר בהיסטוריה של המלחמות העולמיות נשארו בתפקידם כמעט שנה וחצי לאחר מכן.

לא נראה כדבר הזה מעולם, וזה ביטוי של אותה 'שמירה על הקלפים' הבלתי מתפשרת של הדיפ-סטייט; זה צובע את הרמטכ"ל, ראש שב"כ, אלוף פד"מ, היועמ"ש ועוד, בצבע של הזדהות עם צד פוליטי מסויים מאד, המשמר את כוחו באופן מלאכותי מול נבחרים העם שעברו את מבחן הקלפי.

עם ישראל כְּמִהָ לְאֵלִיטָה מְשֻׁרְתָת חֲדָשָׁה; כִּזְאֵת הַמְכִירָה בְּכַךְ שֶׁאֵנּוּ עִם הַתְּנִ"ךְ, שִׁיהוּדָה וְשׁוֹמְרוֹן הֵם כּוֹר מַחְצֵבֵתָנוּ, שֶׁהַקֵּב"ה אוֹהֵב אוֹתָנוּ, שִׁישׁ רַק שְׁנֵי מִיָּנִים - "זְכֹר וּנְקַבֵּה בְּרָאָם", שֶׁאֵת אוֹיְבֵינוּ צְרִיךְ לְהוֹרִיד עַל הַבְּרַכִּיִּים, שֶׁרַק תְּפִיסַת שֵׁטַח הִיא הַפֶּסֶד מִצָּנָן מִבְּחִינַתָּם, וְשֶׁכֵּל הָאֲמֻצָּעִים כְּשֵׁרִים לְמַעַן שֶׁחֲרוֹר בְּנוֹתֵינוּ וּבְנֵינוּ הַשְּׁבוּיִים.

עלינו לדרוש זאת בגב זקוף וחירותי ובאמונה עמוקה בצדקת הדרך. הרוב היהודי מתעורר לדרוש את שלו. ככל שההגמוניה מצטמצמת ומאבדת את אחיזתה היא נעשית קיצונית יותר, אך אלו פרפורי גסיסה.

זהו צו השעה. ובע"ה זה יקרה.

**עם ישראל כְּמִהָ לְאֵלִיטָה מְשֻׁרְתָת חֲדָשָׁה; כִּזְאֵת
הַמְכִירָה בְּכַךְ שֶׁאֵנּוּ עִם הַתְּנִ"ךְ**

ספירת הבריונות של הגמוניה בגסיסה

עזרא הימן

א. לא עזרו עבירות הבניה; לא עזרו השקרים והחלפות הגרסאות; לא עזרו רשימת ניגודי העניינים, שיצחק עמית צפצף עליהם שוב ושוב. לא עזרו שבכל המקרים הנ"ל פסק עמית בחומרה כשזה נגע לאנשים אחרים. פעם אמר ברק שבכירי מערכת המשפט קורצו מחומר אחר. הבנו שהם אכן קורצו מחומר אחר. **חומר של אנשים שהחוק לא חל עליהם. חובת טוהר כפיים לא נוגעת בהם.** הם הם החוק.

תחת הוד מלכותו של יצחק עמית והתובעת הראשית מיארה, מדינת ישראל איננה מדינת חוק. שני האנשים הכי חזקים האחראים על מערכת אכיפת החוק, שופט העליון והתובעת הראשית, **עשו יד אחת לחסל את החוק במדינת ישראל.**

ברצותם ימציאו מחדש מה נחשב חוקי ומה לא. על מה תובעים לדין ועל מה לא. על מי גוזרים אשמה בדין וממי מתעלמים.

ב. **דרור חוטר ישי** היה ראש לשכת עורכי הדין בתקופת אהרן ברק ושי ניצן. הוא כתב על זה ספר - 'הכוח ממכר'. האורך והפירוט הרב מסתיר את מה שכתוב בין דפיו: **כיון שמערכת זו קיבלה לגיטימציה לכוח מוחלט, היא הושחתה באופן מוחלט.** ואין מי שיעצור את הרכבת הדוהרת.

ג. רשת העכביש הזו, העושה יד אחת בין שתי המערכות האלה, בג"ץ והתביעה הראשית, ומעניקה להן כוח מוחלט, **נטוטה משך שנים ביד אומן של אהרן ברק.** האחת שומרת על השניה. אחרי שנטלה את כס הריבונות מעם ישראל, היא לא תוחזר בהידברות, **אלא רק בשימת גבול מאוד ברור וחד** בפני בריונות שאין לה שובע. הגמוניה זחוחה עד לב השמים לא תוותר על כוחה בהתנדבות, אלא רק על ידי **עם התובע בחזרה את ריבונותו על מדינתו וארצו.**

ד. **חוסר האומץ של נועם סולברג** צריך להילמד שנים קדימה. הוא מייצג דור של דתיים לאומיים שנכנסו לשירות הציבורי עם תפיסת עולם אחרת, אך הסתחררו עם השנים **ואיבדו את המצפן ובעיקר את אומץ הלב הציבורי,** אותו כבשו במעטפת נוצצת של ממלכתיות וקולגיאליות מזויפת. הם הפכו לעבדי ההגמוניה במקום למשרתי ציבור.

ה. אבל ההגמוניה המשפטית הזחוחה הזו בכל זאת עשתה טעות אחת קשה. אהרן ברק הצליח לשמור על תדמית נקי כפיים וממלכתי. הוא התנהל לאט ובזהירות. ממשיכיו דוהרים בבריונות של עדר פילים. כוחנותם הזועקת לשמים היא גם תפיל אותם. כי מה שנשאר מהם הוא כנופייה בגלימות של שלטון החוק.

עשו מאמץ וצאו מהתמונה מ'זום אין' ל'זום אאוט'. נסו לדמיין: כיצד תיראה החברה הישראלית לאחר 42 ימים מורטי עצבים שכאלה?

”

**אם הדברים האלה
מתיישבים על מוחכם,
אל תירתעו מלהשמיע
אותם היכן שזה יכול
להישמע.**

**אתם לא אויבים ולא
אנשים אכזריים. אתם
מחזיקים בדעה
הראויה בהחלט
להילקח בחשבון**

ו. מישהו שמע ציוץ מכל שורת המכובדים הנוהגת להילחם על טוהר כפיים כשהדבר נוגע לשרים ונבחרי ציבור? 'צוהר לאתיקה' הוציאו הודעה לתקשורת? מה עם בעלי 'ההסכמות הרחבות'? מישהו?

ז. מה למעשה? צריך לחזק את נבחרי הציבור שלנו, ויחד עם זאת לדרוש מהם עמידה איתנה. עליהם מוטלת האחריות להשיב אותנו למסלול של מדינת חוק המחייבת גם את אוכפי החוק, ולהשיב לעם את חירותו על חיו.

זה יתוקן, ומהר יותר משאנו חושבים. הורדת מסכות השקר ממהרות את התיקון. דעה צלולה, אומץ לב, קצת סבלנות, וזה יקרה.

המסכות הוסרו

דוד קוזלובסקי, התנועה למשילות ודמוקרטיה

בלי כל קשר לזכויות אדם, ולא לטוהר המידות - המאבק למינוי יצחק עמית לנשיא בית המשפט העליון הוא על כוח!

פרופ' מנחם מאוטנר טען שהרפורמה המשפטית אירעה כחלק מהמאבק על דמותה של מדינת ישראל: "בית המשפט מיקם עצמו במרכז הכוחות הפועלים לעיצובה של מדינת ישראל כמדינה ליברלית"; לעומתו פרופ' דניאל פרידמן טען שהמאבק הוא על כוח וסמכויות, ושהצבע האידיאולוגי שהתנגדות לרפורמה סיגלה לעצמה הוא ניסיון להציג את המאבק כאידיאולוגי.

פרשת עמית מוכיחה שדניאל פרידמן צדק: המאבק מעולם לא היה למען הגנה על זכויות אדם או על טוהר המידות, אלא מאבק על כוח של אלה שביקשו את אמון הציבור שוב ושוב והציבור דחה אותם שוב ושוב. החיבוק שנותנים לעמית אלה שבמשך עשרות שנים תמכו בביקורת שיפוטית על מינויים של הרשות המבצעת, בתואנה שמינויי הממשלה אינם עומדים בסטנדרטים הראויים של טוהר המידות, **מעיד שעבורם נושא טוהר המידות הוא רק כלי לניגוח ממשלה שאינם תומכים בה, ולא רצון אמיתי לשפר את איכות השירות הציבורי.**

טוהר המידות הוא ראשון במעלה כאשר באים למנות שופט. "אני מתחייב לשמור אמונים למדינת ישראל ולחוקיה, לשפוט משפט צדק, לא להטות משפט ולא להכיר פנים" - הצהרת אמונים זו היא ייחודית לשופטים. רק הם מחויבים להצהיר שלא ישבו בדין כשהם בניגוד עניינים, כפי שהוזהרו במקורות שלנו: "לא תִּטֶּה מִשְׁפָּט, לא תִּכְבֵּר פָּנִים", ולא בכדי; ישיבה בדין של שופטים כשהם בניגוד עניינים חותרת תחת מעמדה של מערכת המשפט. צדדים ניצים לא ייתנו אמונם במערכת משפט כזו, שתפסוק בהוגנות. **מערכת משפט כזו איננה מוסד המסייע למלחמה בשחיתות, אלא מוסד המגן על שחיתות ומשתמש בכליו כדי לרדוף את מתנגדיו.**

מתנגדי הרפורמה הדמוקרטית במערכת המשפט טוענים שקיים ריכוז כוח עצום בידי הממשלה. פרשת עמית מוכיחה שריכוזיות אמיתית קיימת דווקא במערכת המשפט. **אהרן ברק אמר: "צריך להבין שבית המשפט העליון הוא משפחה אחת",** ואני מוסיף: "בית המשפט והפרקליטות הם מאותו הכפר". הממשלה אינה יכולה לשלוח אדם למאסר, שזו הפגיעה החמורה ביותר בחירות האדם, ולעומתה מערכת המשפט יכולה גם יכולה. הפרקליטות מעמידה אדם לדין, ובית המשפט בהינף קולמוס חורף את גורלו. **היועמ"שית יכולה לא רק להעמיד אדם לדין אלא אף לחלץ אדם מאימת הדין, כפי שאנו רואים בפרשת עמית.**

”
הממשלה
אינה יכולה
לשלוח אדם
למאסר, שזו
הפגיעה
החמורה
ביותר
בחירות
האדם,
ולעומתה
מערכת
המשפט
יכולה גם
יכולה.
הפרקליטות
מעמידה
אדם לדין,
ובית
המשפט
בהינף
קולמוס
חורף את
גורלו

הכפר כולו התגייס. היועמ"שית גלי בהרב מיארה אוסרת, ללא כל הסמכה בחוק, על משרד המשפטים ועל היועצת המשפטית של הוועדה לבחירת שופטים לערוך בדיקה בנוגע לחשדות נגד עמית. שופטי בית המשפט העליון דחו את בקשת שר המשפטים להמתין עם המינוי למיצוי בדיקת החשדות. ראש אגף חקירות ומודיעין במשטרה התעלם משתי פניות של התנועה למשילות ודמוקרטיה לפתוח בחקירת החשדות החמורים. ומה עם נציב תלונות הציבור על שופטים, אתם שואלים? השופטים מתעקשים שאחד החברים שלהם ימונה, ולכן לא מונה נציב.

הגיעו

שופטי בית

המשפט

העליון,

החמירו

איסור זה

עם עובדי

הציבור

והסירו

אותו

מעצמם.

מעצם קיומה של הציוויליזציה, **כל אדם הגון מזדעזע למראה שופט היושב בדין כשהוא בניגוד עניינים**. הגיעו שופטי בית המשפט העליון, החמירו איסור זה עם עובדי הציבור והסירו אותו מעצמם. אהרן ברק אומנם פסק: **"האיסור אינו רק על שיקול הדעת עצמו בביצוע הפעולה או התפקיד. האיסור הוא על הימצאות במצב בו עלול להיות ניגוד עניינים. מטרת הכלל היא למנוע את הרע בטרם יארע"**, אולם כאשר שופטים יושבים בדין באופן סדרתי כשהם בניגוד עניינים, **הם מסירים הלכה למעשה בהתנהגותם איסור זה מעצמם**.

מיודענו, יצחק עמית, פעל במשך תקופה ארוכה בכל דרך אפשרית להכתיר את עצמו לנשיא בית המשפט העליון, אף שלא זו בלבד שישב בדין כשהוא במצב שבו הוא עלול להיות בניגוד עניינים, אלא שהוא אף פסק לטובת מי שכל אדם סביר היה צופה שיפסוק, בגין היותו בניגוד עניינים.

לאחר סדרת התחקירים של העיתונאי קלמן ליבסקינד על ניגודי העניינים של שופטי בית המשפט העליון, החליטה אסתר חיות שרשימת הקרובים של שופטי העליון שבעניינם הם מנועים לדון תפורסם לציבור. חלק מהשופטים הצהירו על רשימה ארוכה, עמית פרסם רק שניים: הבנק הבינלאומי, שבו אחיו דב גולדפריינד ממלא תפקידים בכירים עשרות שנים, וחברת דור אלון שבה גיסו משמש בתפקידים בכירים במשך למעלה משני עשורים. **בלי בושה, עמית ישב ודן בהליכים נגד הבנק הבינלאומי ובהליכים של הבנק נגד אחרים בלא פחות מ-13 תיקים**.

בשנים האחרונות עמית היה צד בהליכים משפטיים שהתקיימו בעניין נכס שבבעלות משותפת שלו ושל אחיו חנוך דב גולדפריינד בבניין בדרום תל אביב. בהליכים אלו הוא מופיע בשם משפחתו הקודם, גולדפריינד. עמית לא דיווח לנשיא בית המשפט העליון כדי שיקבע היכן יתקיים ההליך כמתחייב בחוק. כמו כן, לא דיווח עמית להנהלת בתי המשפט את שמות עורכי הדין המטפלים בעניינו, כדי שאלה יצורפו לרשימת המניעויות שלו. כפועל יוצא, לאורך התקופה שבה ההליכים בעניין הנכס שלו מתנהלים, הוא דן בשלושה הליכים שונים שניהל עו"ד גור בבית המשפט העליון, אף שמשרד עורכי הדין רייסמן-גור ייצג את עמית בעניין הנכס שלו.

עיריית תל אביב פנתה אל בעלי הדירות באותו הבניין בבקשה לטפל במפגעי בטיחות. מאחר שהמפגעים לא טופלו, הגישה עיריית תל אביב כתב אישום פלילי נגד בעלי הדירות, בתוכם עמית. באופן מפתיע ביטלה העירייה את כתב האישום נגד עמית, ולאחר מספר חודשים גם נגד שאר בעלי הדירות, "לפנים משורת הדין". בהליך זה עמית כונה בשמו הידוע לציבור - יצחק עמית. חרף כתב האישום שריחף מעל ראשו, דן עמית בערעור על פסק דין נגד עיריית תל אביב שחייב אותה במיליוני ש"ח. את פסק הדין לטובת העירייה פרסם עמית כשלושה חודשים לאחר שהיא ביטלה את כתב האישום נגדו. במקרה זה עמית אף הודה שידע שהוגש נגדו כתב אישום.

עמית דחה ערעור שהוגש לבית המשפט העליון על פסק דין של השופט קובי ורדי; במקביל דן ורדי בעתירה של עמית שעסקה בקידום פרויקט פינוי-בינוי בנכס שלו בתל אביב. קבלה או דחייה של ערעורים נספרות לשופטים ומהוות שיקול בקידומם. עמית אף דן בקידומו בוועדה לבחירת שופטים.

בעתירה שהוגשה לבית המשפט העליון בדרישה שעורכי דין שהם חברי הוועדה לבחירת שופטים יערכו הסדר ניגוד עניינים, כתב עמית: "דומה כי העותר חוטא באי הכרה של הדנ"א השיפוטי... אכן, שופט הוא בן אדם ולא מלאך. אך על כס השיפוט, השופט לומד כיצד 'לנטרל' רעשים חיצוניים כמו מידת החיבה או חוסר החיבה שהוא רוחש לעורך דין פלוני או אלמוני". זהו כבר עניין לפסיכולוגים לנסות להעריך האם יצחק עמית פסק כך כי באמת האמין ששופטים מחוסנים מפני מגרעות שבני אדם רגילים סובלים מהן, או שניסה לשתול אילן (או עציץ) להיתלות בו אם וכאשר ישיבתו בדין בניגוד עניינים תיוודע ברבים.

ההפיכה שהנהיגו המשפטנים, שבה הפסיקו להרכין ראשם בכל עת שהכנסת אמרה את דברה, היא החטא הקדמון, והתולדה שלה היא ההיבריס של יצחק עמית, הרומס כל נורמה ערכית בדרך לכוח המוחלט. ההיבריס של עמית מביא ציבור רחב יותר במדינת ישראל להבין את הסכנה בכוח שהמשפטנים נטלו לעצמם בניגוד לחוק. ראיית המשפטנים את עצמם כעליונים על הציבור היא שהביאה לרפורמה המשפטית, והיא גם שתביא לנפילתם.

אורך הנשימה של נצח ישראל

בן יעקב סבו

המציאות הישראלית דומה לסחרחורת מטורפת.

אינסוף אויבים מבחוץ.

ומבפנים - מי שמכיר - ריקבון ציבורי בל יתואר של הדיפ-סטייט, שעושה הכל כדי 'לשמור על השמנת'.

הכל.

ממש הכל.

איך אפשר להבין שקיים בכלל ניוון כזה במערכות שכולנו חונכנו לסמוך עליהן?

היום ננסה לאפיין את התופעה.

בע"ה זה יעזור לנו לגזור את אחריותנו בעת הזאת בהיסטוריה של נצח ישראל.

א. לטוב או לרע - בעם ישראל אף פעם לא משעמם.

אתגרים אחרונים משכיחים אתגרים ראשונים.

מאנשים רבים שמעתי בשנים האחרונות שהם כבר ממש מתקשים להירדם.

מה קורה פה?

ראיתם אמש את סרטו החשוב של שמעון ריקלין, 'השב"כ ידעו'? נישואים פיקטיביים של סוכני שב"כ עם נשים מסכנות (איפה ארגוני הנשים?).

ניסיונות ליצור באופן מלאכותי טרור יהודי (איפה התקשורת והיועמ"ש?). הפקרת סוהרות לסיפוק מחבלי נוחב'ה בשם השקט והשוויון.

השבתת מערכי הביטחון כדי להפיל את הרוב היהודי מהשלטון (איפה בכירי צה"ל ודובר צה"ל?).

מינוי עצמי של נשיא מערכת המשפט בניגוד לרצון העם (איפה ארגוני ה'אחדות', ה'הסכמה רחבה' ו'מכוני הדמוקרטיה').

ועוד ועוד.

לאן כל זה הולך?

אפשר כמעט להשתגע.

ב. כשהייתי תלמיד תיכון חילוני, שאלות גדולות ניקרו בי על החיים ועל

אמונה.

הרגשתי באופן עמוק שהתשובות שקיבלתי עד היום באופן מוחלט כבר לא מספיקות.

מה עושים?

החלטתי 'לשרוף גשרים'.

הרנאן קורטס היה כובש ארצות ספרדי מפורסם. הוא שט באוניותיו עם צבאו וכבש אזורים גדולים באימפריה האצטקית.

לקורטס היה מנהג: את הסירות הקטנות שבהן היה פושט עם צבאו מהאוניה אל החוף, הוא היה שורף.

מדוע?

**נישואים
פיקטיביים
של סוכני
שב"כ עם
נשים
מסכנות,
ניסיונות
ליצור
באופן
מלאכותי
טרור יהודי,
הפקרת
סוהרות
לסיפוק
מחבלי
נוחב'ה
בשם השקט
והשוויון**

”
**יודעי דבר יודעים
שזה פשוט שלב
בהתבגרות,
השיניים
הקודמות לא
יכולות עוד לספק
את מה שהגוף
צריך**

כדי לקבוע עובדה לחייליו: הכל או כלום - אין לאן לחזור. החלטתי, כביטוי לשריפת סירה, שמהתיכון החילוני שלי אני לא יוצא עם תעודת בגרות. לא יכולתי להמשיך להתרוצץ בגלגל האוגרים הזה. החלטתי לוותר על לגשת למבחן הכי פשוט - תנ"ך. בין השאר, מפני שבזתי לדרך המבזה שבה לימדו אותנו אותו, אבל זה נושא לפעם אחרת.

ג. יש שלב ששיני החלב של ילד נושרות.

ברגע הראשון עלולים להילחץ: איך הוא יאכל מעכשיו? אולי ננסה להדביק אותו מחדש? שמא הוא יגווע ברעב חלילה? אולי נסביר לשיני החלב שאנחנו מוכנים להתפשר? אבל הן בשלהן - הגיע אוקטובר, ואין שיניים. יודעי דבר יודעים שזה פשוט שלב בהתבגרות, השיניים הקודמות לא יכולות עוד לספק את מה שהגוף צריך; לא יעזרו כל התחנונים שבעולם - הסירות נשרפו.

שיני החלב בנו פה במשך כמאה שנה רשת חזקה של מוסדות מדינה - שב"כ, צה"ל, משפט, אקדמיה, פרקליטות, פקידות, רגולטורים, תקשורת, הסתדרויות רפואיות, הסתדרויות עובדים, מורים ועוד.

רשת המוסדות האלה עשויה שתי וערב של חיזוק הדדי ושל שימור השליטה. השב"כ יעצור, הפרקליטות תאשים, התקשורת הממוסדת תסיח את הדעת, ראשי הצבא ישביתו, הרגולטור יחסום את מי שלא נאמן למערכת, האקדמיה תהנדס את הדור הבא, וחוזר חלילה.

כולם תלויים זה בזה ושומרים זה על זה.

ד. אבל אל ייאוש.

את מה שנבנה במשך יותר ממאה שנה אי אפשר להחליף ביום אחד. זה דורש שינוי תודעתי עמוק של עמידה יהודית זקופה, זה דורש הקמת מכוני חשיבה, זה דורש הקמת מערך של מוסדות לימוד גבוהים, זה דורש הקמת מערך ארגונים ועמותות של חברה אזרחית ענפה - לפחות פי עשרה מהקיים כיום, וגם אז זה לא יתקרב לכמות שיש בצד השני. זה דורש פיתוח חשיבה יהודית, זהותית וחירותית חדשה בנוגע לניהול מדינה, שכן באופן תשתיתי המדינה שלנו נבנתה על בסיס יסודות רעיוניים של הסוציאליזם והשמאל העולמי.

וזה בעיקר דורש עוד **כמאה שנים** של עבודה בכיוון שלנו, מהרגע שמתחילים להתעורר.

אם את הניסיון לרפורמה המשפטית נציין כהולדת ההתעוררות הציבורית המעשית שלנו, נראה שנשאר לנו עוד 'קצת' דרך. אז כדאי שנזכור לשמוח בה.

וגם צריך לזכור, **כשהולכים בכיוון הנכון יש דבר כזה שנקרא סייעתא דישמיא. והיא מאוד מאוד ריאליסטית.**

ה. זה לא פשוט להמתין כל כך הרבה זמן כשמסביב ישנם איומים קיומיים. אבל באמת לא נכון להמתין, אלא לפעול, אך לפעול מתוך הבנה בוגרת של עומק השינוי האמור להתחולל בתודעה, ברעיונות, במוסדות. אנחנו לא נשרוף את המוסדות, ויחד עם זאת לא נתבייש ולא נירא מלבקר אותם באופן הכי ברור וישיר ואחראי.

זו הדרך הארוכה שהיא קצרה.

כמו רבים, אני לא מתבייש להיות מפקד בצבא, להילחם במלחמות ישראל - ועם זאת להגיד באופן ברור, שבלשון המעטה, לא ברור עדיין מה באמת קרה לבכירי הצבא בשמחת תורה. ודי לחכימא ברמיזא.

אבל אנחנו לעולם לא נשרוף את צה"ל. אנחנו לא נפרק את הקואליציה - כי גם אם היא לא מושלמת היא תמיד טובה יותר מהחלופה. ובשביל שינויים אנחנו נכניס כוחות חדשים אליה ונבקר את החוליות החלשות.

אנחנו לא נבייש את החרדים - כי תהליכי אמון, שנשבר בצדק, לוקח הרבה זמן לתקן.

ואנחנו ודאי לא נשרוף את המדינה.

”
**אם את
הניסיון
לרפורמה
המשפטית
נציין
כהולדת
ההתעוררו
ת
הציבורית
המעשית
שלנו,
נראה
שנשאר לנו
עוד 'קצת'
דרך. אז
כדאי
שנזכור
לשמוח בה**

שיני החלב נפלו.

הם שרפו את הסירות.

הם שורפים את המדינה.

בדיוק כמו שאני שרפתי את הבגרות. ולא היה עוזר אם מורייו היו מבטיחים לי הקלות בבגרות או אם הורייו היו מבטיחים רכב אישי כפרס. אני כבר הבטתי קדימה.

כי לחזור אחורה אי אפשר - זה כבר לא מרווה את מה שהדור הנוכחי בהיסטוריה של נצח ישראל כמה אליו.

כשמתחדדת לאדם ולעם ההבנה מה אחריותו בעת מסוימת, זה הופך אותו מצופה פסיבי לפועל אקטיבי.

והדבר הראשון בדרך לשינוי הוא התודעה, כי תודעה יוצרת מציאות.

"יוסיף יצעת יוסיף מְכָאוֹב". ברגע הראשון של המודעות נראה שפתאום יש הרבה אתגרים, יותר מפעם, אך באמת ידיעת המחלה היא כבר 80% מהדרך לריפוי שלה. במובן הזה אנחנו מאוד מתקדמים.

ב"ה אנו נמצאים בתקופה עצומה, והגבורה שהדור הזה מגלה היא בלתי נתפסת.

הזכות להיות חלק מהעם הזה מגמדת את כל האתגרים.

עוד נכוננו לנו עלילות גדולות. בע"ה.

**כי לחזור אחורה אי אפשר – זה כבר לא מרווה
את מה שהדור הנוכחי בהיסטוריה של נצח
ישראל כמה אליו**

אידיאולוגיית השוויון המגדרי

וייחודיותם של נשים וגברים

עזרא הימן

א. המצאת השוויון המגדרי

יום אחד לפני כמה עשרות שנים, בלי ששמתם לב, הביטוי 'שוויון בין המינים' התחלף ל'שוויון מגדרי'. חושבים שזה סמנטי בלבד? ממש לא. החלפת המונח 'מין' במונח 'מגדר' נועדה להפריד לגמרי בין המין הביולוגי לבין כל הדפוסים הפסיכולוגיים והחברתיים של גברים ונשים.

'שוויון מגדרי' איננו שוויון בין המינים, אלא מחיקת כל ההבדלים הפסיכולוגיים והחברתיים הקיימים בין גברים ונשים, שכן אלה נחשבים ל'דיכווי'. כל זמן שקיימים נטיות לב, העדפות, כישורים ותפקודים חברתיים שונים, אפילו במעט, בין גברים ונשים, יש 'חוסר שוויון מגדרי'.

ואיזה מוסד בחברה מאיים על 'השוויון המגדרי' יותר מכל מוסד אחר בחברה? צה"ל כמובן. מצד אחד, צה"ל הוא מקום מוערך מאוד בעם ישראל, ומצד שני הוא מקום שמבליט תכונות המיוחסות יותר לגברים כמו אגרסיביות, חספוס, כוח וסיבולת פיזיים, הנדרשים למלחמה ולניצחון על אויב.

ב. המצאת היוהל"ם

יום אחד לפני מספר שנים, ממש בלי ששמתם לב, ביטלו את תפקיד יועצת הרמטכ"ל לענייני נשים (יוהל"ן) והפכו אותו ליועצת הרמטכ"ל לענייני מגדר (יוהל"ם). מטרת השינוי הייתה לממש בצבא את תפיסת השוויון המגדרי, כלומר: לא רק לשלב נשים בצורה טובה כפי העדפותיהן וכישוריהן, אלא למחוק - דווקא בצבא - את ההבדלים בין גברים לנשים. לשם כך צריך שכלל התפקידים יותאמו לא לצורכי הצבא אלא לצורך מחיקת ההבדלים. לשם כך הורידו את הרף במקומות שבהם נדרש כוח פיזי רב ודרשו לשלב שם נשים באופן שוויוני, והסתירו מהנשים את ההשלכות הבריאותיות של מסלול קרבי מאתגר על גופן.

אווירת 'סוף עידן התמרונים הצבאיים' ששררה בצבא שירתה מאוד מטרה זו; ובכלל, יש הרבה סימביוזה בין שני הדברים האלה (להרחבה קראו את הספר 'פרחים בקנה' של נווה דרומי).

הורידו את

הרף

במקומות

שבהם

נדרש כוח

פיזי רב

ודרשו

לשלב שם

נשים באופן

שוויוני,

והסתירו

מהנשים את

ההשלכות

הבריאותיות

ת של

מסלול קרבי

מאתגר על

גופן

ג. השלכות תפיסת השוויון המגדרי

גישת השוויון המגדרי פוגעת לא רק במטרת צה"ל, היא פוגעת גם בנשים עצמן.

נשים הופכות קורבן למימוש אידיאולוגיה של מחיקת המהות הגברית ונשית, וכמיטב המסורת של תנועות שמאל מהפכניות, 'כשחוטבים עצים עפים שבבים'. מה זה כמה מאות או אלפי נשים עם פציעות לכל החיים בשביל הגשמת המטרה הנעלה של מחיקת המהות הנשית והגברית...

ואם שווה לספוג הרבה פציעות בלתי ניתנות לריפוי וגם גגיעה בכשירות הצבא, הדרך קצרה לספוג גם אונס נשים בשבי. אינני חושב שדבריו של בני גנץ אתמול (שאין שום הבדל בין הגברים לנשים בצבא כי הרי "היה לנו מיתוס מה יקרה כשאישה תיפול בשבי, והנה חצינו את זה") מעידים כי הוא מזלזל באונס נשים בשבי, אך השדר שלו הוא שזה 'מחיר כואב' שמשלמים בדרך להשגת המטרה - שוויון מגדרי. הוא פשוט פלט בלי מחשבה את ההשלכה של מה שמלמדים באידיאולוגיית ה'מגדר'.

ד. שוויון מגדרי איננו ערך, אלא השחתה.

הרבה מחירים אנו משלמים למען המטרה הנעלה של שמירה על עם ישראל והגנה על המולדת. אך איזה מוח מושחת וציני שולח נשים לשלם מחיר של פציעות קשות ואף אונס, בשביל אידיאולוגיה מדומיינת של מחיקת ההבדלים בין המינים?? המוח הפרוגרסיבי.

לפי ההיגיון העקום הזה, מדוע להחזיר את השבויות לפני השבויים?? איפה השוויון??

ה. ייחודיותם של גברים ושל נשים

הפמיניסטיות של השוויון המגדרי לא אוהבות את המלחמה. לא בגלל ההרוגים. בגלל שזה מבטל את הניסיון למחוק את ההבחנה בין המינים. **מאות אלפי גברים הלכו למלחמה כדי להגן על כלל החברה, ובין היתר על נשותיהם, אימותיהם, בנותיהם ואחיותיהם. לא היה פה שום שוויון. הגברים מגינים על הנשים בגבורה ובמסירות, וגם מחזירים אותן מתופת השבי לפני השאר.** כך מתנהלת חברה בריאה, אוהבת ומאוחדת.

נשים הופכות קורבן למימוש אידיאולוגיה של מחיקת המהות הגברית ונשית, וכמיטב המסורת של תנועות שמאל מהפכניות, 'כשחוטבים עצים עפים שבבים'

הנשים ממש לא חייבות להיות בקו הראשון של הקרב כדי לזכות בהערכה. זה גם לא יקרה, זו הונאה.

למדוד את ערכן בטיפוס על טנקים זה עלבון להן ולכולנו. ולשלוח אותן להיפגע במקום להגן עליהן מפני פגיעה – זו חרפה, וזה ניוון שמנפק מוח פרוגרסיבי.

הנשים לא נועדו לתת את מסת השריר, האגרסיביות והגבורה הפיזית.

החוזק והעוצמה שלהן טמונים בתוך הלב של כל לוחם בחזית. הן נותנות את הלב, את האהבה ואת השפיות.

השלם בעם ישראל לא נוצר ממחיקת המינים אלא מהשלמתם.

אנחנו לא מעוניינים בשוויון מגדרי, ולא מוכנים שנשים יהיו קורבנות של הוגיו הציניים של השוויון הזה.

יש לנו משהו הרבה יותר יקר מזה: אהבה בין המינים, בין איש לאשתו; אהבת אם לבנה, ואהבה גדולה לעם ישראל.

”
הנשים ממש לא חייבות להיות בקו הראשון של הקרב כדי לזכות בהערכה. זה גם לא יקרה, זו הונאה. למדוד את ערכן בטיפוס על טנקים זה עלבון להן ולכולנו. ולשלוח אותן להיפגע במקום להגן עליהן מפני פגיעה – זו חרפה

